

[Kristen Amby.]

både den højtærede udenrigsminister og jeg, idet vi har sagt: dette var en situation, vi meget vel kunne tænke os under andre politiske forhold, hvor verden var afspændt iøvrigt, hvor man var nået videre ad nedrustningens vej og forholdet mellem øst og vest var klarere. Det foreligger imidlertid ikke i dag. I dag foreligger der et andet spørgsmål at tage stilling til, nemlig det af Sovjetrusland fremsatte forslag, om hvilket Sovjet vel har sagt, at det kan ændres, men som jeg ikke kan tænke mig kan ændres så radikalt, at det bliver til noget helt andet, end det er i dag.

Det er nu den ene ting. Den anden ting er: Mener det ærede medlem virkelig ikke, at det kunne betyde en umådelig fare rent aktuelt for freden, hvis der i dag, uden nogen ændring ellers i forholdet øst—vest, med den rustning, der er i øst og i vest, hvoraf langt den største i øst, lå et område med 70 millioner mennesker, der var helt afrustet? Hvilken fristelse! Man behøver ikke at lade nogen hær marchere for at ændre forholdene i sådan et land, man behøver blot at anvende de almindelige kendte kup, for at der kunne ske sådanne ændringer, som øjeblikkelig enten vil bevirke, at hele Tyskland er tabt for det vestlige Europa, eller at vi er midt i en verdenskrig.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) spørger mig, om jeg tror på, at Sovjetunionen vil tillade Tyskland at gøre dette eller hint efter frie valg, og om jeg tror på, at de vestlige magter vil tillade Tyskland dette eller hint. Jeg må sige herom, at det ved jeg ikke. Det er dette, de ønskede firemagtsforhandlinger skal afgøre og skaffe klarhed over.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sluttede sin tankerække med at sige: ergo findes der ingen anden mulighed end at afruste Tyskland. Det ærede medlem har uret. Det er en mulighed, det ærede medlem opererer med, men som ikke foreligger i virkelighedens verden. Der er intet tysk politisk parti, der i dag med de magtforhold, vi har i dette øjeblik, og med den uro, vi har i verden, tør gå ind for denne tanke, og som jeg nævnte før, Sovjetrusland stiller sig på det samme standpunkt, som dets forslag af 10. marts er udtryk for.

Jeg understreger, hvad det ærede medlem hr. Kristen Amby har sagt: Var det tænkeligt, at en firemagtskonference kunne sam-

menkaldes og være udgangspunktet for, at man gennemførte en ligelig nedrustning efter det princip, vi har givet udtryk for i arbejderbevægelsens nordiske fredsprogram, hvorefter det enkelte land kun må have rustninger i forhold til dets befolkningstal, og altså virkelig kun være i stand at værgе sig selv og ikke have aggressive våben? All right, hvem tør tænke den tanke? Jeg ønsker, at den kunne realiseres, og denne mulighed må også undersøges. Når det ærede medlem spørger mig, som han gør, må han svares således: vi ønsker en firemagtskonference indkaldt, fordi der måske — måske, man kan have forskellig mening herom — måske foreligger en mulighed efter formsten af det sovjetrussiske forslag. Denne firemagtskonference kan kun have det formål at gennemføre under international kontrol sikrede frie valg Tyskland over, og jeg tror, det er urealistisk at tro på, at et tysk parlament, når det var sammenkaldt under disse forhold, skulle være tvunget til at acceptere en formel, som det tyske folk vil skælte for, og som vil lægge Tyskland åbent for infiltrationsforsøg, således at den tank, der ruller henover Østeuropa i disse sidste efterkrigsår, fortsætter sin rullen. Det er for mig intet problem, Danmark vil ikke være interesseret i en sådan politik, den vil øge krigsfaren.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Mener det ærede medlem hr. Kristen Amby ikke, at et oprustet Tyskland kan være en fare for freden?

Det, det drejer sig om, er: Hvad vil Danmark i denne situation tilråde? Vi tilråder en firemagtskonference med det håb, at denne konference kunne føre til et enigt Tyskland, et samlet Tyskland med et parlament, fremgået af frie valg, der suverænt kan bestemme over sine forhold. En sådan aftale kan efter al sandsynlighed kun komme til at foreligge, hvis der samtidig træffes aftaler om andre spørgsmål i verdenssituationen. Ingen vil tro, at vestmagterne eller Sovjetunionen ville gå ind på, at Tyskland selv kan afgøre, hvor stort et militær det skal have, uden at man i forvejen fastsætter visse klausuler. Tror man på muligheden af at få en aftale nu om frie valg i Tyskland og et frit, suverænt tysk parlament uden klausuler fra nogen af parterne med hensyn til Tysklands militære forhold? Tror man da virkelig, at man fra begge sider vil se med ro på en national tysk hær, når ingen ved, til hvilken side denne hær vil gå i en given situation? Derfor tror jeg, at det spørgsmål